

Tisztelt Tanáraink, Kedves Szülők, Diáktársak és persze a mai nap főszereplői: Kedves Ballagók!

Nem fogok úgy tenni, mintha pontosan tudnám, mit kell ilyenkor mondani. Az internet tele van búcsúbeszédekkel; ezek nagyon szépen hangzanak ugyan, csak éppen senki sem beszél így a valóságban. Én sem szeretnék.

Amikor öt évvel ezelőtt idekerültetek, valószínűleg egyáltalán nem gondoltátok végig, mennyi minden történhet ennyi idő alatt. A mindennapok mókuskerekében az ember sokszor észre sem veszi, milyen hihetetlenül gyorsan múlik az idő. Telnek a napok, hetek, hónapok, túléltek a témazárókat, a feleléseket, a korán keléseket... és egyszer csak arra eszméltetek, hogy megint elment egy tanév. Most pedig arra, hogy elment mind az öt.

Ha őszinték akarunk lenni, ennek az öt évnek nem volt egyetlen, hatalmas, filmszerű íve. Nem volt benne minden egyes nap sorsfordító jelentőségű. Inkább apró dolgokból állt össze: az első napokból, amikor még azt sem tudtátok, melyik terem hol van, kikkel fogtok egyáltalán beszélgetni, vagy hogy mennyire kell komolyan venni ezt az egészet. Nem egyetlen nagy kezdet volt ez, hanem sok kicsi, bizonytalan indulás egymás után.

Aztán valahogy mégis lett belőle valami. Nem egyik napról a másikra, hanem teljesen észrevétlenül. Egyszer csak lettek megszokott helyek, megszokott emberek, akikkel egy pillantásból értitek egymást. Kialakultak a belső poénok, a saját rutinok. Olyan dolgok ezek, melyeket sokszor magától értetődőnek veszünk, de belülről mégis csak ezek tartják össze a közösséget. Egy olyan közösséget, amelyre a jövőben is támaszkodhattok, és ami mindig egy biztos pontot jelent majd számotokra, bárhova is kerültök.

Ezalatt az öt év alatt számos mérföldkövet értetek el közösen. Küzdöttetek együtt, egymásért és az osztályotok hírnevéért a Csipetkén, készítettetek együtt színdarabot és megtanultatok együtt dolgozni, csapatként, osztályként. Hoztátok kötődnek olyan kiváló iskolai műsorok, mint a “Semmi” című költészetnap előadás, a még kreatívabban elnevezett “Műsor” című március 15-i színdarab, továbbá a “Három vak egér” című karácsonyi műsor és a “Három per hármaskönyv” című október 23-ai előadás. Remélem, hogy mindezekre közös sikeretekként tekintetek majd vissza.

Most pedig itt álltok virágokkal a kezetekben, és mindenki azt mondja, hogy „egy új fejezet kezdődik”, meg hogy „most jönnek életek legszebb évei”. Lehet. Vagy lehet, hogy egyszerűen csak másmilyen lesz. Valószínűleg lesznek benne nagyon jó döntések, lesznek hibák, meg olyan döntések is, amelyekről még évek múlva sem tudjátok majd eldönteni, hogy végül is melyik kategóriába tartoznak. És ez pontosan így van rendjén.

Éppen ezért én nem akarok nagy, világmegváltó tanácsokat adni. Csak annyit mondok: ne próbáljatok meg mindig mindent tökéletesen csinálni. Azok a dolgok, amikre tíz év múlva a legjobban fogtok emlékezni, valószínűleg amúgy sem a hibátlan pillanatok lesznek. Nem az ötös dolgozatok és nem azok az esték, amikor már 10-kor az ágyban voltatok. Sokkal inkább azok a helyzetek fognak megmaradni, amikor valami nagyon félrement – de végül valahogy mégis megoldottátok vagy legalábbis jól neveltetek rajta.

Azok az emlékek lesznek a legértékesebbek, amelyeket ti együtt éltetek meg, ahol ott van a közös fáradozás, a szünetekbeni nevetések, az egymás kisegítése egy-egy lehetetlennek tűnő dolgozat előtt. És persze azok a saját, utánozhatatlan pillanatok, mint amilyenek a legendás csipetkék és az afterek voltak. Ezek az igazi történetek.

Ha egyszer, évek múlva visszagondoltok az itt eltöltött időre, őszintén remélem, hogy nem a stressz, a dolgozatok vagy nemcsak a tanulás jut majd eszetekbe, hanem ez az öt év úgy, ahogy volt: tökéletlenül, de telis-tele emlékekkel, élménnyel, örömmel, néha szomorúsággal, de legfőképp olyan pillanatokkal, amelyekre jólesik visszanézni.

Amikor nemsokára végleg kiléptek az iskola kapuin, nem kell, hogy azonnal kész terveitek legyenek a következő ötven évre. Bőven elég, ha vizitek magatokkal azt a rugalmasságot, azokat a barátságokat és azt a kitartást, amit itt, a Lovassyban észrevétlenül sajátítottatok el.

Nem tudjuk, mit hoz a jövő, de abban biztos vagyok, hogy nem kell félteni titeket. Készen álltok rá, még akkor is, ha most talán nem így érzitek.

Kedves Ballagók, sok sikert kívánok a folytatáshoz, és ne feledjétek: az életek legizgalmasabb fejezeteit úgyis ti írjátok majd!